

Slovo života – březen 2018

Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě chodit po svých stezkách.“ (Ž 25,4)

Král a prorok David, autor tohoto žalmu, je sužován úzkostí a chudobou a cítí se ohrožen svými nepřáteli. Chtěl by najít východisko z této bolestné situace, ale zakouší svoji bezmoc. Tehdy pozvedá oči k Bohu Izraele, který od věků chrání svůj lid, a vzývá ho s nadějí, aby mu přispěchal na pomoc. Slovo života na tento měsíc zdůrazňuje zvláště jeho prosbu, aby mu Bůh ukázal své cesty a stezky, které jsou jako světlo pro jeho rozhodování, především v těžkých chvílích.

„Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě chodit po svých stezkách.“ I nám se stává, že musíme učinit rozhodující životní volby, které zasahují naše svědomí i celou naši bytost. Někdy se před námi otevírá množství různých cest a nejsme si jistí, která je nejlepší, a někdy se nám zdá, že před námi žádná cesta není... Hledat cestu, po níž bychom mohli jít dál, je hluboce lidské, přičemž občas potřebujeme požádat o pomoc někoho, koho považujeme za přítele. Křesťanská víra nám umožňuje spřátelit se s Bohem: on je Otec, který nás niterně zná a který nás rád doprovází na našich cestách. Denně zve každého z nás, aby svobodně vstoupil do dobrodružství, kde kompasem je nezištná láska k němu a ke všem jeho dětem. Tyto cesty a stezky jsou i příležitostí setkat se s dalšími poutníky, objevovat a sdílet nové cíle. Křesťan nikdy není izolovaný, nýbrž je součástí lidu, který je na cestě k završení záměru Boha Otce s lidstvem, který nám zjevil Ježíš svými slovy a celým svým životem: všeobecné bratrství, civilizace lásky.,,

Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě chodit po svých stezkách.“ Cesty Páně jsou náročné, někdy se zdají být na hranici toho, co dokážeme, jako lanové mosty mezi skalními stěnami.

Tyto cesty jsou výzvami pro naše egoistické zvyky, předsudky, falešnou pokoru a otevírají nám horizonty dialogu, setkání a úsilí o společné dobro. Především od nás žádají neustále novou lásku, postavenou na skále Boží lásky a důvěry k nám, lásky vedoucí až k odpuštění. Tato láska je nezbytnou podmínkou pro budování spravedlivých a mírových vztahů mezi lidmi i mezi národy. I svědectví prostého, ale autentického gesta lásky může osvětlit cestu v srdci druhých. V Nigérii během setkání, na němž mladí a dospělí mohli sdílet osobní zkušenosti s evangelijní láskou, holčička Maya vyprávěla: „Včera, když jsme si hráli, do mne jeden kluk strčil a já jsem upadla. Řekl mi ‚promiň‘ a odpustila jsem mu.“

Tato slova otevřela srdce člověku, jehož otce zabili příslušníci Boko Haram: „Podíval jsem se na Mayu. Pokud ona, malá holčička, může odpustit, znamená to, že odpustit mohu i já.“

„Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě chodit po svých stezkách.“ Pokud se chceme svěřit do rukou spolehlivého průvodce na našich cestách, vzpomeňme si, že Ježíš o sobě řekl: „Já jsem cesta.“ (Jan 14,6) V projevu na shromáždění mladých v Santiagu de Compostela na Světovém dni mládeže v roce 1989 vyslovila Chiara Lubichová tato povzbuzující slova: „Když sám sebe nazval ‚cestou‘, chtěl tím říct, že máme putovat tak jako on (...). Můžeme říct, že cesta, kterou šel Ježíš, se jmenuje láska (...). Láska, kterou žil a přinesl Ježíš, je zvláštní a jedinečná. (...) Jde o tutéž lásku, která hoří v Bohu. (...) Koho však máme milovat? Mi-

lovat Boha je jistě náš hlavní úkol. Potom milovat každého bližního (...).

Od rána do večera máme prožívat každý vztah s druhými v této lásce. Doma, ve škole, v práci, na hřišti, o prázdninách, v kostele, na ulici – všude máme využívat všech příležitostí k tomu, abychom milovali druhé jako sebe sama, abychom v nich viděli Ježíše, nikoho nepřehlíželi a abychom milovali dokonce všechny jako první (...). Pronikat co nejhlouběji do duše druhého; opravdu chápat jeho problémy, potřeby, trápení i radosti, abychom s ním mohli všechno sdílet. (...) Stát se v jistém smyslu druhým. Tak jako Ježíš, který je Bůh, se z lásky stal člověkem, jako jsme my. Tak se bližní cítí pochopen a povzbuzen, protože mu někdo pomáhá nést jeho břemena, jeho utrpení, a sdílí jeho malé radosti.

„Žít druhého“, „žít druhé“ - to je veliký ideál, to je to největší.“